

Kutsal Olmak - 10.

Düşmüş bir dünyada, düşmüş bir benlikte yaşıyor olmanın ayartısı ve baskısı yanında, şeytanın tuzakları ve ilk günden gelen kötü mirasın getirdiği ruhsal körlük ve yürek katılığı ile insan akılsızca ve Tanrı'yı aramaksızın günahla ölü olarak yaşamaktadır (Titus 3:3, Romalılar 1:28-31; 3:10-12). Bu yüzden insan kötülüğe bağımlı (köle) olarak Tanrı'nın Yasası'na karşı gelmekte; Tanrı'nın Sözleri'ni eksik, yanlış bir şekilde değerlendirmekte; gerçeğin değerini düşürüp bozmaktadır. Diğer yandan da Tanrı'da olan iyi şeyleri istemediği gibi, kötülüğe meyilli olması sebebiyle iyiliği Tanrı'nın arzu ettiği şekli ile hem isteyemez hem yapamaz durumdadır. Sonuçta insanın bu durumu Tanrı'ya yabancılaşma ve Tanrı'ya düşmanlıktır.

İnsanın Tanrı'nın emirlerine itaat yerine nasıl bozduğunu hatırlayalım:

“Karşımda başka ilahların olmayacak” emrine bakarak insanın Tanrı'yı tek Kurtarıcı olarak kabul edip sadece O'na tapınması gerekirdi. Ancak günahın getirdiği bozulma ile insanlar tanrıtanımazlığa, putperestliğe düşmüş, Tanrı'nın emrettiği sorumluluklarını yanlış düşüncelerle bozmuş, Tanrı'nın yargısı görmezden gelmiş, dünyasallığın peşinden gitmiş, Tanrı'yı sınımış, Kutsal Ruh'a direnmiş, günah ve kötülüklerinin sonucunda Tanrı'yı suçlamıştır.

“Kendin için oyma put, yukarıda göklerde olanın, yahut aşağıda yerde olanın, yahut yerin altında suda olanın hiç suretini yapmayacaksın; onlara eğilmeyeceksin ve onlara tapınmayacaksın” emrine bakarak insanın Tanrı'yı kutsal ve ilahî sözünde belirttiği gibi kabul etmesi ve paklıkla emir ve yasaklara uyması gerekirdi. Ancak insan Tanrı'ya Sözü'nde açıklandığı şekilde tapınmak yerine kendi tasarladığı tapınma ile dindarlığı bozmuştur. Kutsal değerlere saygısızlık,

sorumluluklarında ihmalkarlık, küçümseme ile emre karşı gelmiştir.

“Tanrın Rab’bin ismini boş yere ağzına almayacaksın; çünkü Rab kendi ismini boş yere ağzına alanı suçsuz tutmayacaktır” emrine bakarak insanın Tanrı’ya, emirlerine, Sözü’ne, işlerine kutsal ve saygılı bir şekilde yaklaşması; Tanrı’nın yaratılış, sağlayış ve kurtarış işlerini şükran düşünmesi gerekirdi. Ancak insan Tanrı’yı Sözü’nde açıkladığı şekilde kutsal bir itaatle dinlenmek, Tanrı’nın belirlediği zamanı Kelama uygun bir şekilde kutsamak ve kutsal bir dinlenme ile kendini Tanrı’ya ayırmak yerine; ailesinin ya da gözetimi altındaki kimselerin de dinlenmesine engel oldu, merhameti ihmal etti, toplu tapınmadan kendini çekti ve Tanrı’dan zevk alarak geçirmesi gereken günü boşa harcadı; yasak olan şeyleri yaparak günah işledi.

“Babana ve anana hürmet et ki, Tanrın RAB’bin sana vermekte olduğu diyarda ömrün uzun olsun” emrine bakarak insanın doğal anne ve babasına, yaş ve armağan bakımından üst kimselere, Tanrı’nın atamasıyla bizler üzerinde yetki sahibi olan kimselere karşı sorumluluklarını Tanrı Sözü’ne uygun bir şekilde yerine getirmesi gerekirdi. Diğer yandan anne babalar ve üstler de benzer şekilde yetkileri ve gözetimi altındaki kişilere yönelik Tanrı’nın isteğine göre olan sorumluluklarını yerine getirmede başarısız oldular. İnsanlar üstler, astlar ya da eşit kademedekilerle uygun ve karşılıklı şekilde yükümlülüklerini yerine getirmediler. İnsanlar birbirlerini onurlandırmada, sözde ve davranışta tüm gerekli saygıyı gösteremediler; birbirleri için dua etmediler, birbirlerini korumak ve sevgiyle birbirlerinin zayıflıklarına katlanmak için sabırlı olmadılar. Tersine birbirlerinin yetkilerini, konumlarını, unvanlarını, haklarını kıskandılar, küçük gördüler, alay ettiler, kendilerine ve diğerlerine utanç

getirdiler, kavga ile çözüme ulaşmayı aradılar; birbirlerini severek ve hizmet ederek Tanrı'nın yüceliğini aramadılar.

“Adam öldürmeyeceksin” emrine bakarak insanın kendisini öldürme, yaralama, intikam düşüncelerinden koruması gerekiyordu. Ancak insan tutkularına yenik düştü, ayartılardan kaçınmak ve ömrü tüketen şeylere karşı çıkmak için ruhun esenliğine işlerine, dinlenmeye özen göstermedi; barışı korumak için gayret etmedi, kötülüğe iyilikle karşılık vermedi, sıkıntıda olanları ve masum olanları desteklemedi. İnsanlar başkalarının ve kendilerinin canlarını tehlikeye atacak işlere girmekten kaçınmadı; öfke, nefret, kaygılar, ile kışkırtıcı sözlerle başkalarını yaraladı; zulüm, kavga, yaralama gibi şeylere kendi çıkarı için kullandı.

“Zina etmeyeceksin” emrine bakarak insanın bedeninde, zihninde, duygularında sözlerinde kendisi ve başkaları için paklığa önem vermesi, kendisini titizlikle denetlemesi gerekirken zina, evlilik dışı ilişki, tecavüz, ensest ilişki, eşcinsellik, doğal olmayan arzular, pak olmayan düşünceler, ile evlilikte ve bekarlıkta kendisini korumadı; başkalarının paklığını lekelemesine yol açtı.

“Çalmayacaksın” emrine bakarak insanın gerçeğe, sadakate ve adalete bağımlı olması, insanların gereksinimlerine göre karşılıksız olarak ve ödünç vererek başkalarını desteklemesi, ihtiyaçlarını kanuna uygun olarak sağlamaya çalışması, savurganlıktan ve cimrilikten kaçınarak tutumlu olması gerekirdi. Ancak insan sorumluluklarını ihmal ederek, eksik yaparak bazen de hırsızlık, adam kaçıрма, çalıntı mal alım satımı, sözleşmelerde adaletsizli şantaj, rüşvet, haksızlıkla mal sahibi olmak, dünyasal varlığa gereğinden çok değer vermek, kumarbazlık gibi yollarla Tanrı'nın emrine karşı gelmiştir.

“Komşuna karşı yalan yere tanıklık etmeyeceksin” emrine bakarak insanın gerçeği koruyup destekleyerek komşusunun ve kendisini saygınlığını koruması, adalet ve yargıda dürüst olması, insanlara sevgiyle bakarak onların iyi ününü koruması gerekirdi. Ancak insan sahte kanıtlar ve sahte tanıklar bularak, kötü bir amaç ile; gerçeğin karşıtı bir yolda, kötüye *“iyi”* iyiye *“kötü”* diyerek adaleti saptırmış, sahtekarlık yapmış, gerçeği saklayıp yalan ve iftira ile kötülük yapmıştır.

“Komşunun evine göz dikmeyeceksin” emrine bakarak insanın herkese dürüst davranması, kendisini denetleyerek Tanrı'nın görkemi ve insanın iyiliği için yaşaması gerekirdi. Ancak insan kendi mal varlığından hoşnut olmadı, başkasında olan şeyleri kıskandı ve buna uygun olmayan şekilde bir yaşadı.¹

Tanrı'nın tam ve mükemmel olan Yasası'na bakınca; Bütün Kutsal Kitabın bu Yasa'ya dayandığına bakarak, hangi insan Yasa'nın emirlerini ve yasaklarını tam yerine getirebildiğini söyleyebilir ki? Eğer Tanrı'nın Yasası'na *tek bir kez itaatsizlik etmiş olsaydık*, kutsal olan Tanrı'nın adaletinin kutsal olması sebebi ile sonsuz yargıyı hak etmiştik.

Tanrı'nın Yasası'nı yukarda özetlediğimiz şekliyle, Yasa'nın amacını saptırarak, bozarak, ihmal ederek, inkar ederek, kötüye kullanarak Tanrı'ya isyan eden insanın kutsallığı tanınması için günah konusunda Tanrı ile aynı düşüncede olması gerekir ki, günahından dönebilsin.

Başkalarının size kötülükleri “günah” olarak değerlendirirken, kendi kötülüklerinizi “hata” olarak mı görüyorsunuz? Dikkat edin, yalan ile

¹ Westminster Uzun İlmihal 103-148

yaşamaya başlamış olabilirsiniz. Günahı Tanrı'nın gördüğü gibi görmeye gayret etmezseniz, önce günahı hafife alırsınız; sonrasında ise günahı bazı sebeplere dayanarak mazur görmeye başlarsınız. İlk düşünüş ve lanetin insandaki kalıntısı, insanı günaha karşı körleştirir ve insanı günaha karşı uyuşturup doğru tepki vermekten böyle alıkoyar.

Yalanın günah olduğunu bildiği halde, insan kendi dinini yaratır: sonrasında ise söylediği yalanlara "*beyaz yalan*" diyerek kendisinin suçsuz olduğuna inanır. Hırsızlığın günah olduğunu bildiği halde, hileyi "*açıkgöz olmak –zekilik*" olarak görür ve yaptığı şeyin karşı kişinin bir kötülüğünü ödetmek adına adil olduğunu söyler ve öyle inanır. Putperestliğin özünde olan şey de budur: Tanrı'nın gerçeğini çıkarmak, yerine bir yalanı koymak ve ona inanmak...

Günahı günah, kötülüğü kötü olarak –*Tanrı'nın tanımladığı şekilde* görmelisiniz. Yoksa benliğin zayıflığı, dünyanın aldatıcılığı ve şeytanın tuzakları ile günaha mazeretler bularak haklı bir gerekçeye dayandırmaya çalışacaksınız. –*bu haber size korkutucu geliyorsa, kutsallıkta ilerlemek için hazır birisinizdir.*